

garso rinkmenos su nuotraukomis, nesusietomis su vieta ir laiku, be gyvo liudytojo prie bylos neprisegsi. Sensacija nepavyko. Visi ir be to žinojo, kas numušė lėktuvą. Redaktoriai buvo nusiteikę pesimistiškai, nors išspausdino keturių su puse tūkstančio ženklų medžiagą, kuri prasidėjo pirmame puslapyje ir baigėsi žurnalo viduryje. Tekstą gausiai iliustravo atlankai su raketų paleidimo įrenginio „Buk“ vaizdais įvairiais rakursais.

Kremlius paneigė visus kaltinimus, pavadino įrašą CŽV klastote ir visiems laikams atėmė iš Džeinės akreditaciją, panaikino jos penkeriems metams išduotą vizą. Vyriausiasis redaktorius pasakė, kad straipsnis vertas Pulicerio apdovanojimo, bet pasiūlyti apdovanojimui jo negalės. Kremlius pažadėjo pasisamdyti geriausius advokatus ir sunaikinti žurnalą teisme, jeigu jie neįrodys, kad garso įrašas yra tikras.

Gorovojus buvo pagrindinis liudininkas, kuris teoriškai galėjo atvesti prezidentą Puchovą ant Hagos teismo kaltinamųjų suolo. Bet jis, kaip ir visi likusieji, vienaip ar kitaip susiję su šia byla, žuvo. Gorovojaus žmona, kuri galėjo ir buvo pasirengusi liudyti, kad įrašė esantis balsas yra jos vyro, kartu su dukterimi žuvo avarijoje, kai betono maišytuvas slidžiam kelyje apvirto ant šono ir suplojo Amerikos ambasados mašiną, kuria jos kartu su konsulu važiavo į Vilniaus oro uostą, į Londono reisą. Lydintis džipas su JAV jūrų pėstininkais nenukentėjo.

Džeinė įpylė sau viskio taurę ir įjungė televizorių savo mažame bute Niujorko Ist Vilidže.

– *Fucking son of a bitch!* – staiga šūktelėjo ji, paleidusi taurę iš rankos ant kilimo, kai pažino Aliochiną prezidento Puchovo spaudos konferencijos pirmoje eilėje. – *Jesus Christ!*¹⁹³

Ji momentaliai paskambino į redakciją, paprašė sujungti ją su Deividu Saimaku, vyriausiuoju redaktoriumi, ir perėjusi beveik į riksmą, primygtinai paprašė jo nepraleisti nė žodžio iš Puchovo spaudos konferencijos ir ruoštis skubiai leisti specialų numerį. Ji paskui viską paaiškina, jeigu jis pats nesupras. Padėjusi ragelį ir neišjungdama televizoriaus ji sėdo rašyti straipsnio. Šį kartą Pulicerio apdovanojimą gaus ji, net jeigu tas trenktas rusų psichas sumokės už jį savo gyvybe. O kito varianto negalėjo būti. Priešingu atveju jo ten nebūtų. Pirmoje eilėje. Prieš žmogų, kuris nužudė jo šeimą.

193 Prakeiktas kalės vaikas! Jėzau Kristau! (angl.)

– *The fucking scar!* – Džeinė karštligiškai rikiavo į vieną visumą mintis, šokančias jos galvoje beprotišką džigą¹⁹⁴. – *I can't be fucking wrong! It's fucking him? For fuck's sake!*¹⁹⁵

„*The world's criminal Number One is dead!*“¹⁹⁶, išpyškino ji pirmą, svarbiausią frazę. Amerikiečių žurnalistikoje skiriama didžiulė reikšmė įžanginei pastraipai, kuri anglų kalba vadinama trumpai – *the lead*. Norint suprasti, kiek ji svarbesnė net už antraštę, pakanka žinoti tai, kad amerikiečių universitetų žurnalistikos fakultetuose tam menui lavinti paprastai skiriamas visas kursas tema „Kaip pradėti straipsnį“. Tokio pribloškiančio *lead* jos karjeroje dar nebuvo. Po to iš karto atsirado ir paskutinė frazė – *the kicker*¹⁹⁷ – „*The gunned down Boeing buried the man who gave the order*“¹⁹⁸.

Liko tik užpildyti tarpsnį tarp tų sakinių ir sulaukti, kol bus nutraukta transliacija. O tai negali neįvykti. Po to įrašyti tekstą, suteikti laikmenai antraštę ir paspausti mygtuką SEND¹⁹⁹.

* * *

Spaudos konferencija tęsėsi jau trečią valandą. Rusijos prezidentas buvo įsismaginęs. Nepaisant šalto, tarsi abejingo balsvų akių žvilgsnio, jis viskam rado šmaikštų ir aštrų atsakymą.

Prochorovas-Aliochinas buvo vienintelis žurnalistas, kuriam buvo leidžiama sėdėti pirmoje eilėje su kamera. Jis pakėlė kamerą su mažu objektivu, įjungė ją (dabar tai padaryti jis jau mokėjo profesionaliai) ir, vaizduodamas, kad įrašinėja, stebėjo vaizdo ieškiklyje lakstančias žuvies akis žmogaus, kuris nužudė jo šeimą, nesigilindamas į prasmę to, ką dėstė Puchovas. Per dvi valandas objektas spėjo persikelti iš tribūnos už stalo. Aliochinas sėdėjo tiesiai prieš jį.

– *Fucking bastard,* – ištarė Džeinė, neatitraukdama žvilgsnio nuo ekrano. – *Go on. Do your fucking thing!*²⁰⁰

194 Airijoje išlikęs senovinis keltų greito tempo šokis.

195 Velniai griebtu, randas! Aš negaliu klysti! Tai jis, po galais! (angl.)

196 Pasaulio nusikaltėlis numeris vienas negyvas! (angl.)

197 Čia: baigiamasis straipsnio sakiny.

198 Jo įsakymu numuštas „Boeingas“ palaidojo jį! (angl.)

199 Siųsti (angl.).

200 Na, po galais, netempk! Daryk, ko atėjai! (angl.)

Ji jau neabejojo, kad prieš ją Aliochinas. Apie tai, kur dėjosi Prochorovas ir kas jam atsitiko, ji buvo linkusi negalvoti. Ją dabar jaudino tik tai, kas vyksta ir turi įvykti šioje salėje.

– Manęs čia klausė, ar gali Rusijoje įvykti rūmų perversmas, – vos pastebimai šypsodamas kalbėjo prezidentas. – Atsakau. Dėl rūmų perversmų – būkite ramūs: pas mus nėra rūmų, todėl ir rūmų perversmų negali būti. – Puchovo žodžiai, kaip ir privalėjo būti, iššaukė pritariamą juoką salėje. – Pas mus yra oficiali Kremliaus rezidencija, ji gerai apsaugota, ir tai irgi yra mūsų valstybės stabilumo veiksnys. Bet stabilumas grįstas ne tuo: negali būti tvirtesnio pagrindo negu rusų liaudies parama. Aš manau, kad jūs su manimi nesiginčysite ir neneigsite, kad pagrindinėmis mūsų užsienio, o taip pat ir vidaus politikos kryptims tokia parama yra. Kodėl taip vyksta? Todėl, kad žmonės siela ir širdimi jaučia, jog mes ir, be kitų, aš veikiame didžiosios Rusijos Federacijos piliečių interesų labui.

Galų gale Puchovas atsakė ir apie ukrainiečių „teroristų“ Donbase numuštą lėktuvą.

– Pagrindinis klausimas: kodėl Ukrainos valdžia neuždraudė civilinės aviacijos skrydžių virš teritorijos, kur siautėja pilietinis karas? – pareiškė Puchovas, klausiamai atkišęs dešinės rankos delną. – Jūs turite atsakymą į šį klausimą?

Dešimtys balsų salėje šūktelėjo: „Ne!“

– Štai ir aš neturiu, – patenkintas reziūmavo prezidentas.

Puchovas smulkiai atsakė į dar kelis klausimus apie karą Rytų Ukrainoje, kur Kijevo chunta atlieka „baudžiamąją operaciją“ prieš savo tautą ir kur „rusų kariuomenių nebuvo, nėra ir negali būti“, ir apie savo mineralinį vandenį, kurio parduotuvės nenori pardavinėti, ir apie valstiečius, kuriuos reikia gerbti už tai, kad jie užaugino šimtą keturis milijonus tonų kažkokių grūdinių. Ir apie kankinimus, legalizuotus JAV po 2001 metų rugsėjo 11 dienos. Ir apie tai, kad jis „inicavo nuolat veikiančio moksleivių žiemos sporto šakų rengimo žemutinio klasterio projektą Imeretijos slėnyje“.

Žurnalistai buvo pasirengę klausinėti be galo, taip pat ir apie „žemutinį klasterį“, o Devidas Saimakas jau žvilgčiojo į laikrodį ir nusivylęs žiovavo. Ir tik Džeinė Ešli, seniai nustojusi klausytis Puchovo, apimta

įkarščio toliau pyškino straipsnį apie įvykį, kuris dar neįvyko, bet kuris negalėjo neįvykti. Vienintelis dalykas, kurio ji kol kas dar nežinojo – kaip tai įvyks... Bet ji neabejojo, kad Aliochinas turi savo keršto planą, priešingu atveju jo ten nebūtų.

Žmogus be plano, Aliochinas, seniai nuleido kamerą ant kelių ir stengėsi daugiau nežiūrėti į Puchovą tiesiu žvilgsniu, kad nepasielgtų beprasmiškai ir nepataisomai. O tuo tarpu, neturėdamas ką veikti, „dėl sportinio intereso“, jis seniai išnagrino visą dispoziciją. Objektas yra dviejų ištiestų rankų arba vieno šuolio atstumu. Artimiausias apsaugininkas scenoje – už dvylikos metrų. Salės pirmoje eilėje sėdi keturi apsaugininkai. Iki artimiausio jų atstumas – septyni metrai.

„Žinoma, jeigu ta brunetė iš dešinės ne apsaugininkė“, – pamanė jis, akies krašteliu vėl pamatęs kaimynės, kvepiančios kaip Šeremetjevo oro uosto *Duty Free* kvepalų skyrius, aukštų krūtų kilnojimąsi.

Tuo momentu Puchovas susidorojo su dar vienu klausimu, ir kaimynės krūtys dar smarkiau susiūbavo aplodismentų, kuriuos sukėlė šimtai salėje esančių žurnalistų, taktu. Jos dalyvio kortelė kažkoku momentu persikėlė nuo dešinės krūties ant kairės, ir Sergejus suspėjo pastebėti joje kelis žodžius – stambiomis raidėmis *RUSSIA NOW* ir vardą Margarita. Pavardės neperskaitė.

„Taip, – nusprendė Aliochinas. – Krūtinga Margarita atpuola. Vadinasi, artimiausiam apsaugininkui iš mano eilės tam, kad pasiektų mane, prireiks trijų sekundžių, be to, jis sugaiš sekundę, kol įvertins situaciją ir atplėš užpakalį nuo kėdės.“

Jeigu Aliochinas būtų Briusas Li arba Čakas Norisas ir galėtų užversti Puchovą vienu smūgiu, apsauga jam sutrukdyti nespėtų. Bet jis nebuvo nei Briusas, nei Čakas. Jis buvo Sergejus Aliochinas, pravarde Buldogas, kuris su Jurijaus Ždanovo pasu grįžo iš karo į Maskvą, kad pasivadinęs Sergejumi Prochorovu užmuštų prezidentą Vadimą Puchovą. Plikomis rankomis.

„Tau pačiam ne juokinga, *motherfucker*“, – mintyse paklausė savęs Aliochinas.

Žemai trankiai atsilapojo neužrakinti vartai. Knygininkas išgirdo, kaip lenktais marmuriniais laiptais sutrinkėjo sunkūs specialiosios paskirties karių batai.

– Tai, blyn, pertraukia pačioje įdomiausioje vietoje! – nusikeikė Jevgenijus Timofejevičius Simonovas, išjungė garsą ir, kaip buvo, su chalatų, nuėjo trečio aukšto koridoriumi į vonią ir užsklendė paskui save duris. – Na, niekis, sužinosiu ten. Iš pirmų lūpų. Sėkmės, Serioža...

Knygininkas nusimetė chalata ir pasižiūrėjo į savo lieso, gyvenimo ir ligų nukamuoto kūno atvaizdą veidrodyje. Į duris pabeldė kartą, antrą. Po to trečią – ryžtingiau. Automato buože.

– Simonovai, atidarykite duris! – pasigirdo garsus, įsakmus balsas iš koridoriaus gelmės. – Jūs areštuotas. Mes galime čia, vietoje, įforminti jums prisipažinimą nusikaltus. Aš garantuoju!

– Palaukite minutėlę, – žvaliai šūktelėjo Jevgenijus Timofejevičius. – Aš tuoj. Išsivalysiu dantis.

Jis iš tikrųjų išsivalė dantis. Vandeniui iš čiaupo užgėrė dienos dozę – saują vaistų. Ištraukė iš stalčiaus po veidrodžiu pistoletą TT su atitraukta spyna. Dar kartą pažvelgė į save veidrodyje. Mėlynas Kristus ir mėlyni angelai apmirė jam ant krūtinės. Mėlynos žvaigždės ant Vagies pečių staiga sutvisko ir suspindėjo lyg auksiniai epoletai.

Knygininkas įkišo pistoleto vamzdį į burną ir, pajutęs žvalinantį, lyg mėtų, rūgštą plieno prieskonį, iš lėto paspaudė gaiduką.

* * *

– Jūs žinote, mes su jumis dirbame čia jau daugiau negu tris valandas, – pavargęs, bet patenkintas savo pasirodymu pasakė Puchovas ir pažvelgė į Aliochiną. – Mums reikia po truputį baigti. Prašau tris paskutinius klausimus.

Apie „Boeingą“ daugiau niekas nepaklausė.

Džeinė Ešli prieš televizorių kramtė nagus.

Jos šefas nusivylęs žiovavo su išmaniuoju telefonu rankoje.

Jevgenijus Simonovas gulėjo ant nugaros vonios kambaryje. Iš po jo galvos ant marmurinių grindų plėtėsi tamsaus kraujo klanas.

Aliochinas atsistojo, užkabino vieną kamerą ant kaklo ir lėtai pakėlė nuo grindų antrą.

– Jūs jau išseinate, Sergejau Vladilenovičiau? – staiga paklausė Puchovas, kai tik šis pasisuko ir žengė pirmą žingsnį centrinio praėjimo link. – Neuždavęs nė vieno klausimo? Aš Jūsų neatpažįstu.

Sakydamas šiuos žodžius Puchovas raminančiu gestu įsakė apsaugininkams likti savo vietose. Girdi, viskas gerai, viskas vyksta kaip suplanuota, ir mes patys išsiaiškinsime... Operatyviniame kambaryje Klopikovo pavaduotojas dar kartą užtikrino generolus, kad viskas gerai ir nerimauti nėra ko – Prochorovas tiesiog yra toks keistuolis, bet Puchovas būtent už tai jį ir myli.

– Per tris valandas taip ir nesugalvojote, Sergejau Vladilenovičiau, kokį klausimą užduoti? – šypsodamasis tęsė Puchovas.

– Kodėl gi ne? – Aliochinas lėtai atsisuko ir pirmą kartą per visą laiką pastebėjo prezidento žvilgsnyje kažką žmogiško, kažką panašaus į prasi-dedantį jaudinimąsi. – Noriu.

Salėje pakibo tylą, šnypščianti kamerų varikliukais kaip gyvatė giurza prieš šuolį.

Džeinei iš prikąstos lūpos ant smakro sruvo kraujas. Akys patvino ašaromis.

– Už ką tu nužudei mano vaikus? – išpausdindamas kiekvieną žodį į rytinių laikraščių vedamuosius, paklausė Aliochinas. – Ir mano žmoną?

Tyla tapo absoliuti, lyg daugiau nebūtų nei kamerų dūzgimo, nei fotoaparataų spragsėjimų. Ir toje kosminėje tyloje Aliochinas lyg sulėtintame filme užsimojo sunkia kamera su teleskopiniu objektyvu lyg mėtų ir po pusės apsisukimo paleido dirželį iš sugniaužtų pirštų.

Ilgas objektyvas tvojo prezidentui Puchovui Vadimui Vadimovičiui į smilkinį, o kameros korpusas – į tarpuakį, lyg sausą šakelę pralaužė nosies pertvarą...

Snaiperiai neturėjo teisės šaudyti į raudoną sektorių. Jokiomis aplinkybėmis. Prie Aliochino ir į sceną kiek įkabindami bėgo saugumiečiai, iššokę iš visur lyg velniai iš tabakinės – gal tos pačios, kuria kažkada suknežino makaulę vienam rusų imperatoriui...